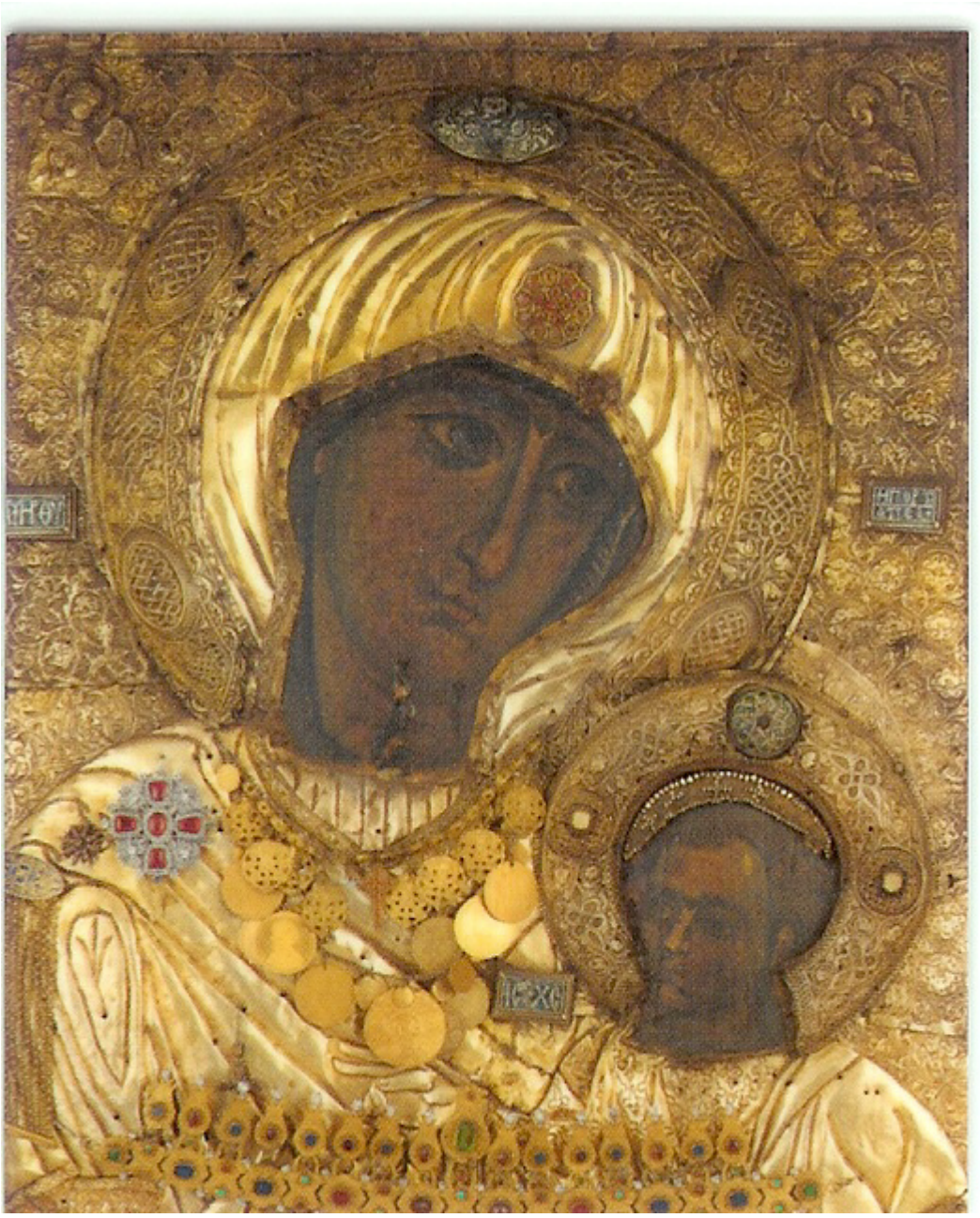

Στου Άθωνα βρέθηκε ο θρασύς

τα μυροβόλα δώματα,

τα χέρια άπλωσε ευθύς,

θεία να αγγίξει χρώματα.....

Και έγινε κλίμακα , ο αρσανάς

για να ανεβεί στα ουράνια,

ψάλλει η ψυχή του ωσαννά

ποθώντας τα στεφάνια…

Τη θύρα κρούει του ουρανού

το κλάμα ακούει του ταπεινού,

μετράει τις προθέσεις,

διώχνει τις επιθέσεις…….

Με πόθο κτύπησε η καρδιά

και κάθε χτύπος σαν μιλιά,

μέσα στη μαύρη καταχνιά,

ευχή Κυρίου, τι θεολαλιά….

Κυρία μου Πορταΐτισσα,

τούτη την ώρα ζήτησα

Σεπτή , την αρωγή σου.

Κράτα τον στην στοργή σου…

Ως θυρωρός σε επίγειο

Δέσποινά μου παράδεισο,

το ξένο αυτό , δέξου σαν γιο,

αγώνα, δίνει άνισο……

Απλώνει το ωμοφόριο

και εκδιώκει τον αφόρητο,

τη θαλπωρή χαρίζει

και ως Μάνα τον στηρίζει…….

Και οι πύλες ανοίγουν διάπλατα

σήμερα στον παράδεισο

και με μια ευχή , ο ευτελής

έφυγε από την άβυσσο….

Μνάσων ο Παλαιός Μαθητής.